

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., S. D. a A. D., všetci bytom N., zastúpených advokátom JUDr. Ľ. Š., N., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 10 C 253/2005-130 z 8. júna 2009 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D., S. D. a A. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2010 doručená sťažnosť M. D., S. D. a A. D., všetci bytom N. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. Ľ. Š., N., pre namietané porušenie ich základného práva na

súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 253/2005-130 z 8. júna 2009 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«... Žalobou zo dňa 16. 11. 2005 sme sa na Okresnom súde v Nitre spoločne a nerozdielne domáhali v konaní o ochranu osobnosti náhrady nemajetkovej ujmy proti odporcovi Ing. J. D., bytom v N. Nárok sme opierali o zodpovednosť odporcu za porušenie právnych predpisov, konkrétne § 37 ods. 6) zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, podľa ktorého ako vodič iného vozidla bol povinný vozidlu s právom prednostnej jazdy, ktoré viedol náš manžel a otec S. D., umožniť bezpečný a plynulý prejazd, a ak by to bolo potrebné, aj zastaviť na takom mieste, aby mu neprekážalo, pretože v dôsledku jeho porušenia došlo dňa 18. 11. 2002 k dopravnej nehode, pri ktorej S. D. utrpel zranenia, na následky ktorých ešte toho istého dňa zomrel.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 8. júna 2009, sp. zn. 10 C 253/2005-130, tak, že žalobu zamietol a nás žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne k náhrade trov v konaní úspešnému odporcovi s odôvodnením, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že návrh navrhovateľov nebol podaný dôvodne. Predovšetkým údajne preto, že v konaní nebolo preukázané, že odporca svojim konaním porušil právne predpisy a teda z jeho strany nedošlo k neoprávneným zásahom do práv navrhovateľov...

Proti rozsudku sme podali v zákonnej lehote odvolanie a vo veci aj ďalšie podania. Krajský súd v Nitre bez nariadenia pojednávania vo veci rozhodol potvrdzujúcim rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 30. septembra 2010, č. k. 7 Co 157/2009, na ktorom bol prítomný aj náš právny zástupca, a ktorý súd v krátkosti odôvodnil tým, že sa stotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu a že naše podania po lehote na odvolanie v úvahu neberie, nakoľko podľa názoru súdu nespĺňajú požiadavku nových skutočností, pretože

v prvostupňovom konaní sme mohli navrhovať uvedené dôkazné prostriedky, čo sme nevyužili...

Krajský súd pochybil úplne rovnako, keď bez pojednávania a teda akéhokoľvek dokazovania dospel k rovnakým právnym záverom, ako okresný súd. Pritom dokazovanie je v uvedenom prípade úplne zbytočné. Stačí si uvedomiť, že ak ja v zrkadle vidím iného, on vidí mňa. Potom stačí na správne právne posúdenie veci dať si otázky v logickom slede. Teda kto mal prednosť vjazde, kto mal dať prednosť vjazde, kto iného mohol obmedziť, kto nie a či ten, kto mal prednosť, iného, ak tento iný inak dodržal všetky ostatné ustanovenia, ohrozil, alebo nie. Všetko podľa § 37 cit. zákona a vo svetle tohto ustanovenia si vyriešiť aj prípadné otázky o obrane odporcu, inak v znaleckom posudku pre trestné konanie vyriešené na str. 59 v odpovedi na otázku č. 5 pre situáciu, že odporca mal povinnosť vyhodnocovať v zrkadle dopravnú situáciu...»

V podaní sťažovateľov zo 6. decembra 2010, ktorým doplnili svoju sťažnosť, sa okrem iného uvádza:

„... K veci považujem za potrebné ešte uviesť, že nie je pravdou, že sme nemali výhrady voči znaleckému posudku vypracovanému Ú. Ž. Namietali sme, že experiment, ktorý bol podkladom pre závery znalca, bol vykonaný za iných svetelných a zvukových podmienok, ako sa stala dopravná nehoda. Experiment bol vykonaný v čase od 17.00 hod do 17.30 hod, teda v čase dopravnej špičky, kde hladina rušivých zvukov a svetiel, zvukového a svetelného smogu, bola neporovnateľne vyššia, ako v čase dopravnej nehody. Navyše, na budovách v čase nehody neboli nainštalované samostatné osvetľovacie telesá týchto budov a ani reklamy v takom počte. Podľa mňa bolo preukázané naše tvrdenie o zavinení nehody vodičom D. už tým, že znalec za takýchto zvukových a svetelných podmienok, presnejšie napriek nim, vo vzdialenosti, keď vodič D. mohol iba polovičným brzdením, čo je podľa znalca hranica medzi ohrozením a obmedzením, zabrániť stretu vozidiel, ktoré by sa minuli v bezpečnej vzdialenosti od seba, videl výstražné znamenie sanitky v dopravnom zrkadle a dokonca slabo aj odraz na budove, a aj počul za podmienok uvedených v posudku zvukové výstražné znamenie. Súd mal pritom za preukázané, že vodič D. svetelné výstražné znamenie nevidel, lebo sa do zrkadla podľa vlastného vyjadrenia nepozeral, ďalej, že pri pustenom rádiu a klimatizácii (súčasnom!) nemohol počuť zvukové

znamenie. Lenže vodič D. opakovane sám vypovedal, že rádio zapnuté nemal a klimatizáciu iba možno. Teda nad všetky pochybnosti vyšlo najavo a dokazovaním bolo preukázané, že vodič D. okrem porušenia povinnosti podľa § 37 ods. 6) zák. č. 315/96 Z. z. umožniť vozidlu s právom prednostnej jazdy bezpečný a plynulý prejazd, porušil aj všeobecnú povinnosť vodiča podľa § 4 ods. 2) písm. c) nielen venovať sa plne vedeniu vozidla, ale najmä sledovať situáciu v cestnej premávke (do dopravnej situácie patrí aj dianie za rohom budovy, kde je možné sledovať situáciu a reagovať adekvátne práve len za pomoci dopravného zrkadla) a základné povinnosti každého účastníka cestnej premávky podľa § 3 cit. zák. ako aj elementárnu povinnosť každého občana a človeka konať tak, aby zabránil vzniku škody, pokiaľ mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo. Ak sa chcel zákonným spôsobom ubrániť a dokázať opak po oboznámení vyšetrovacím spisom a znaleckým posudkom, dôkazné bremeno a teda povinnosť navrhovať dôkazy bolo už výlučne len a len na ňom. Preto tvrdenie súdu, že v konaní nebolo preukázané, že odporca svojim konaním porušil právne predpisy a teda z jeho strany nedošlo k neoprávneným zásahom do práv navrhovateľov vo svetle uvedených skutočností vyznieva voči nám skôr ako cynické. Preto považujem našu sťažnosť za plne dôvodnú...“

Sťažovatelia sú toho názoru, že postup a namietané rozsudky okresného súdu a krajského súdu porušujú ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidia v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 253/2005-130 z 8. júna 2009, ktorým okresný súd žalobu o ochranu osobnosti s uplatnením náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

Na základe uvedeného sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 12 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 253/2005-130 z 8. júna 2009 a postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010,

aby zrušil tieto rozsudky a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľom náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 253/2005-130 z 8. júna 2009, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných

dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je to, aby určil, či preskúvanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľov obsiahnutou v odôvodnení ich sťažnosti bolo ich presvedčenie, že krajský súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, nesprávne vyhodnotil skutkový stav, nevykonal, resp. nevyhodnotil správne nimi navrhnuté dôkazy, a že rozsudok krajského súdu neobsahuje dostatočné odôvodnenie, ktoré by reagovalo na všetky nimi uplatnené námietky.

Účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Základné právo na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy je potrebné vykladať vo väzbe na čl. 46 ods. 1 ústavy. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní všeobecný súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Všetci účastníci konania majú rovnaké práva, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo

diskriminácie niektorej z procesných strán. Za súčasť tohto základného práva nemožno však považovať aj povinnosť súdu vykonať dôkazy označené (resp. navrhnuté) účastníkom súdneho konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazov (napr. I. ÚS 75/96, I. ÚS 64/97, I. ÚS 98/97).

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010 sa uvádza:

„... Odvolací súd zastáva názor, že ustanovenie § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka poskytujú právny základ nároku na náhradu imateriálnej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby...

V danej veci sa navrhovatelia v prvom až treťom rade ako pozostali po S. D., ktorý bol ich otcom a manželom, domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu zásahu odporcu do ich základného osobnostného práva na súkromie, v rámci ktorého boli hlboko zasiahnuté interpersonálne väzby tvoriace základ a rámec súkromného a rodinného života, a z narušenia ktorého má byť zodpovedný práve odporca. Súd prvého stupňa ich návrh na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol z dôvodu, že

v konaní nebolo preukázané, že odporca svojim konaním porušil právne predpisy a teda že z jeho strany došlo k neoprávnenému zásahu do práv navrhovateľov, ako aj z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti odporcu a úmrtím rodinného príslušníka navrhovateľov...

Odvolací súd k doplňujúcim podaniam navrhovateľov k ich odvolaniu zo dňa 9. 4. 2010 a 28. 9. 2010 uvádza, že obe tieto podania boli podané po zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 205 ods. 3 OSP, podľa ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napadá a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Lehota na podanie odvolania uplynula navrhovateľom dňa 28. júla 2009, nakoľko ich právny zástupca napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa prevzal dňa 13. júla 2009. Obe podania navrhovateľov boli podané po tejto lehote, preto odvolací súd na dôvody v nich uvádzané prihliadnúť nemohol. Napriek tejto skutočnosti odvolací súd ešte poznamenáva, že skutočnosti, ktoré v podaniach navrhovateľa uvádzajú, boli známe už v priebehu prvostupňového konania, na ich preukázanie boli oprávnení predložiť dôkazy, resp. navrhnúť súdu vykonanie dôkazov, ktoré oprávnenie nevyužili a súdu prvého stupňa vykonanie dôkazov nenavrhlí a to napriek tomu, že boli poučení podľa § 120 ods. 4 OSP.

Navrhovateľa podanie zo dňa 28. 9. 2010 odôvodňujú ustanovením § 205 ods. 1 písm. e/ OSP s tým, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré neboli doteraz uplatnené...

V prejednávanej veci však ani jedna z týchto podmienok splnená nebola. Navrhovateľa za nové skutočnosti považovali odlišné výpovede svedkov, ktorí boli vypočutí tak v rámci trestného konania, ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa, ale v inej veci (v ktorej mali vypovedať odlišne), z čoho jednoznačne vyplýva, že navrhovateľom boli títo svedkovia známi už v čase vykonávania dokazovania na súde prvého stupňa v prejednávanej veci, pričom ale ich vypočutie v rámci vykonávania dokazovania, nenavrhlí. Odlišnú výpoveď svedkov v inom konaní oproti výpovediam v trestnom konaní, nie je možné považovať ani za skutočnosť, ktorá by mohla byť takou vadou v konaní, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Ak sa navrhovateľa domnievali, že títo svedkovia by mohli svojimi výpoveďami zvrátiť rozhodnutie vo veci, mohli navrhnúť ich vypočutie. Odhliadnuc od skutočnosti, že obe podania boli podané po uplynutí 15-dňovej

lehoty, odvolací súd poznamenáva, že nejde o také nové skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa...“

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležité a obširne zhodnotené. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v odvolaní sťažovateľov ústavne predvídaným spôsobom. Závery krajského súdu sú logickým pokračovaním dokazovania vykonaného okresným súdom a podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s ohľadom na ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zosumarizoval skutkové poznatky a z nich následne plynúce logické úvahy, ktoré viedli k záveru vyjadrenému vo výroku rozhodnutia.

Rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010 nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený a jeho postup a rozhodnutie v konečnom dôsledku nemôžu viesť k porušeniu sťažovateľmi označených základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v časti namietajúcej postup a rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 157/2009-177 z 30. septembra 2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľov nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2011